Vestfold.

Sandefjords Dagblad.

No. 86. | „Vestfold" udkommer alle hverdage og koster 1 krone kvartalet, forsendt med posten 10 øre mere. Forsendt til udlandet kr. 12,00 pr. aar. | Fredag 15de april 1910. | Annonceprisер: 3. og 4. side: indenbys 10 øre, utenbys 12½ øre. 2. side: 12½ øre indenbys, 15 øre utenbys. 1. side indenbys 15 øre, utenbys 20 øre. Alt pr. korpuslinje. | 30te aarg.

Overretssakfører
K. A. Gløersen.
Kontor: Kongens Gate 1 II,
(P. C. Tobiassens Gaard.)
Telefon 217. Telefon 217.

Stortinget.

Ordensvæsnet.

Konstitutionskomiteens flertal indstillet paa forkastelse av forslagene om ordensvæsnets avskaffelse. Mindretallet, Bryggesaa og Grivi, foreslog bifaldt et av forslagene.

Grivi vilde ikke opta nogen større debat om saken, da han visste, at det ikke nyttet noget med stortingets nuværende sammensætning; men det var av betydning, at saken blev holdt varm til siden. Efter at ha mindet om ordensvæsnets historie i vort land, nævnte han, at vi nu efter unionsopløsningen ikke behøvet at ta de samme hensyn som før paa dette omraade. Ordensvæsnet var utslag av naragtighet, og det stemte ikke med vore jevne demokratiske forhold i det hele. Ingen offentlige interesser vilde lide ved ordensvæsnets avskaffelse. Det var beklagelig, at statsraad Arctander, som tidligere hadde uttalt sig sterkt for ordensvæsnets avskaffelse, ikke nu var tilstede, saa han kunde støtte komitemindretallet.

Thallaug, komiteflertallets ordfører, mindet om, at ordensvæsnets avskaffelse siden 1897 var forsvundet fra venstres arbeidsprogram. Ordensvæsnet var et spørsmaal, som den store almenhet stod noksaa likegyldig overfor; men hvis der blev foretat en forandring med utdelingen, saa ordener ikke bare væsentlig tilfaldt høiere embedsmænd, men ogsaa blev utdelt til foregangsmænd paa næringslivets omraade og til fortjente arbeidere, saa vilde kanske almenheten se paa ordensvæsnet med noget andre øine. Ordensvæsnet hadde imidlertid sin største betydning overfor utlandet som paaskjønnelse for tjenester, som utlændinger hadde ydet vort land.

Chr. H. Knudsen: Ordensvæsnet fremelsker forfængelighet, hovmod og slette egenskaper.

Trædal sluttet sig til Grivi.

Statsminister Konow var nærmest enig med mindretallets ordfører i, at saken nu var tat op bare for at holde den varm. Ordensvæsnet var en institution, som hadde sin hjemmel i grundloven, og som var opretholdt ved hævd siden 1814. Hensynet til Sverige har ikke bare været det avgjørende, naar man har ønsket institutionen opretholdt efter sin hensigt. Vi hadde en række fremragende demokratiske mænd, som ikke hadde fundet, at det steed med deres principper at la sig dekorere. Dekorationer var uttryk for et vist behov i samfundet, og hvis de blev avskaffet, vilde man faa noget andet istedet som paaskjønnelse overfor fremragende mænd. At opretholde ordener overfor utlændinger og forby dem for indlændinger vilde være en meningsløshet. Statsministeren protesterte mot en ytring av Grivi om, at den nuværende regjering hadde været overdaadig med utdeling av ordener; den hadde ikke utdelt en eneste orden, uten at det var sket efter den grundigste overveielse, — jeg undtar, at jeg som ordenskansler er blit dekorert.

Meinich nedla en protest mot en uttalelse av Chr. Knudsen som ordensvæsnet i forbindelse med avdøde skattefoged Larsens affærer.

Utenriksminister **Irgens:** Dersom ordener nu avskaffes hos os, vil vi komme i den situation, at vi vil angre paa det. Den av mindretallet fremholdte frygt for, at en oplysning skulde bli git uberettiget eller til skade for landet for at opnaa en orden er ganske ugrundet. Det er aldrig sket og vil aldrig ske. Det var sagt, at ordensvæsnets avskaffelse var en demokratisk reform, men de, som har ordener i vort land var dog netop folkets mænd, og ordensvæsnet var i det hele praktisert paa en folkelig maate her i landet. Hvis dets avskaffelse var en demokratisk reform — hvorfor hadde da ikke demokratiet utenlands tat den op? Mon det ikke kom av, at demokratiet der mente, at det hadde større saker at arbeide for? Man gjorde ikke landet nogen tjeneste ved hvert 3die aar at lave en princiel debat om ordensvæsnet. Det vilde være bedst, om den næste debat først kom i 1947, da St. Olavsordenen var 100 aar gammel.

Efter korte repliker av **Grivi** og statsminister **Konow** bemerket **Magnus Nilssen** til utenriksministeren, at den nuværende radikale danske regjering hadde ordensvæsnets avskaffelse paa sit program.

Grivi optok mindretallet forslag, som ved voteringen forkastedes med 63 mot følgende 53 stemmer: Sæbø, Næss, Trædal, Aarnes, Mjelde, Skaar, Rinde, Skilbred, Grivi, Tveiten, Omholt, Egede Nissen, Valentinsen, Embretsen, Eftestøl, Aaen, Hannevig, Nalum, Strengehagen, Magnus Nilssen, Chr. Knudsen, Landheim, Erik Enge, Grindland, Torsvik, Foss, Bryggesaa, Djuvik, Kristensen, Lindstøl, Grimsø, Kulstad, Amundsen, Bakkejord, Joakimsen, Sandnes, Kristvik, N. Hestnes, L. Enge, Vik, Gjedrem, Austbø, Jørg. Pedersen, Foshaug, Eriksen, Buen, Galtvik, Hagerup, Inderberg, Sivertsen, Hoff og Guldal.

Lappen og Prydz var fraværende i stortingsanliggender.

En kinesisk marseillaise.

I Mukden og omegn spredes for tiden en sangbok, som bærer titelen „Nye sange" og har til forfatter den kinesiske digter Wang-Weng. I disse opfordrer Wang-Weng folket til kamp mot Mandschu-Dynastiet, da dette er skyld i Kinas nederlag og ikke har beskyttet kineserne i Amerika og Afrika. Den kinesiske skald holder Washingtons og japanernes patriotisme frem som et lysende eksempel for sine landsmænd og haaner stormagterne paa grund av deres rivalitet i Mandschuriet. I en „Hymne til Grækenland" feirer han lord Byron. Et andet digt er viet de „døde nationer", polakkerne, indianerne, anamiterne og ægypterne. Digtsamlingen avsluttes med en kinesisk marseillaise, som forfatteren tænker sig som det nye Kinas nationalsang. En anden kinesisk digter, Li-Fu, har i Nanking utgit et bind „utvalgte klassiske sange", i hvilke han varmt tar ordet for indførelsen av almindelig vernepligt i Kina og oprettelsen av en stærk hær.

Konows presseideal.

I en offentlig uttalelse til „Associated Press" i Amerika uttaler statsminister Konow bl. a. følgende:

„Pressens vaaben maa være skarpe, blanke og langtrækkende. Som al moderne krigsførsel forbyr bruk av giftige vaaben, fribytteri og brandskatning, saa er simpel og hatefuld personforfølgelse, leflen for mobbens daarligste instinkter, og al tjenestegjøring for pengemagten og trustmagten paa en gang en krænkelse av pressens livsbetingelse og første æresregel."

Det er formentlig under indtrykket av den kraftige dom over et av de organer, som har kjæmpet og kjæmper ivrigst for ham, at statsministeren sender ut denne sterke maning, skr. „Dagbl."

Den tyske kjøtmangel.

Riksdagen behandlede igaar et andragende fra Berlins slagterforening om til avhjælpelse av den store mangel paa slagtekvæg ved at aapne grænserne for levende slagtekvæg og ophæve eller nedsætte kvægtolden. Den komite, som hadde hat andragendet til behandling, foreslog simpel overgang til dagsordenen; dette blev bifaldt mot de socialdemokratiske stemmer.

Røveren som blev romanforfatter.

Karl May i Dresden, som ogsaa i nordlige lande er en meget kjendt forfatter av indianer og røverromaner, er blit indviklet i en høist merkelig proces, som har bragt overraskende oplysninger om forfatterens fortid. May hadde nemlig indstevnet for retten en person, som betegnet ham som „født forbryder". Domstolen frikjendte den indstevnte, med den begrundelse, at beskyldningen var berettiget.

Det har vist sig at den populære forfatter bare ved sin list har undgaat fængsel for en række forbrydelser han hadde begaat, rigtignok mange aar tilbake. Karl May blev i 1869 eftersøkt av politiet paa grund av et indbrudstyveri; han flygtet til Erzbjergene. Der slog han sig sammen med en rømt soldat. Sammen med ham og flere andre dannet han en røverbande, som i flere aar lykkedes at holde sig skjult i en romantisk hule. Denne er endnu ikke opdaget. Banden gjorde egnen i vid omkreds usikker og alle eftersøkelser av gendarmer viste sig frugtesløse. May forstod i en utrolig grad at undgaa forfølgerne.

Senene har han utnyttet sine oplevelser literært.

Kirkesanger Tananger

i Sandeherad har søkt om erstatning av statskassen, fordi høitidsofringen er sløifet ved overgang til den nye lønningsmaate. Kirkedepartementet indstiller paa, at ansøkningen ikke gir anledning til nogen forføining.

En soldat begaar selvmord paa grund av mishandling.

Fra Dresden meldes om en opsigtsvækkende mishandlingshistore, som har været forelagt krigsretten. Den 22. februar fandtes en soldat Herrman hænge nde i et træ i en park i nærheten, og det oplyses, at aarsaken til selvmordet er en række avskyelige mishandlinger. En korporal Treutsche arresteredes, og der opklartes, at han den 20de hadde pryglet Herrman, som tilsidst blev melankolsk. Korporalen pryglet ham med piske, lærremme og stokker.

Den samme dag, som selvmordet fandt sted, hadde han haant ham og tildelt ham tre haarde ørefikener, saa han blev svimmel og gik grætende bort, mens korporalen vedblev at haane ham. Straks efter fandt man soldaten hængende i et træ. Korporalen blev idømt bare 4 maaneders fængsel, da han av sine foresatte skildres som en meget tjenstivrig underofficer! Den samme korporal har ogsaa pryglet og hundset mange andre soldater.

I Kristianiapressen

paagaar der fortiden en overordentlig heftig feide, hvori de øvrige blade staar samlet mot „Aftenposten", som beskyldes for urigtig forhold ved meddelelser fra videnskabsselskabet m. v. Det vilde føre for langt her at referere saken, hvori der foreligger flere erklæringer og vækker flere spørsmaal. Men saken forekommer os at burde gi støtet til, at pressens mænd realiserer den gamle tanke om en journalistisk æresret, som kunde behandle lignende spørsmaal, skr. „Varden", og vi slutter os hertil. Baade i Kristiania og andetsteds optræder enkelte blade paa en saadan maate overfor kolleger, at det er skikket til at svække pressens stilling og anseelse. En journalistisk æresret er saavidt vidt vi ser det eneste botemiddel mot et saadant forhold.

Sammenhængende fredsarbeide

for værnepligtige.

Forsvarsdepartementet har sendt opfordring til de værnepligtige, som iaar skal eksercere rekrutskolen, men som ønsker at avtjene sin værnepligt i et sammenhængende tidsrum paa 180 dage, om at melde sig snarest mulig. Hvis stortinget vedtar det forslag til garnisonstjenestens ordning, som departementet har fremsat i værnepligtsloven og i budgetforslaget, vil der nemlig allerede til høsten bli opsat garnisonsavdelinger i Kristiania. Fremtidig blir der bare ved garnisonsavdelingerne adgang til at avtjene værnepligt tillands i et sammenhængende tidsrum. Eleverne ved trænkorpsets underbefalskursus vil efter den nye hærordnings indførelse bli indkaldt til tjeneste i to repriser.

Stortinget.

En døsig forsamling og en famlende regjering.

Fhv. stortingsmand Torgeir Vraa skriver i sit blad „Fremtiden":

Tilbakeveien fra Engene la jeg om Kristiania og benyttet da noget av tiden her til at tale med endel tingmænd.

— Hvordan gaar det?

— Det gaar aldeles ikke. Det er det daarligste storting, vi har hat paa længe. Ikke liv og ikke virkelyst. Man kan ta op alt muligt, men intet vækker opmærksomhet. Det er en mangel paa interesse og handlekraft, som vi ikke har set før.

— Aarsaken?

— Ja, det maa være denne farveløse vandblanding i form av samlingen som er dæmperen paa det hele. Den ene statsraad efter den anden kommer her i tinget og vet ingenting. Selv de mest enkle spørsmaal tør der ikke svares paa. En ubeslutsomhet, som søker sin like. Vi kjeder os over alle de ord om ingenting, og over at der ingen kraft er.

— Det er vel den velsignede „arbeidsro", som har hjemsøkt dere?

— Arbeidsro ja, Gud vet, hvad dette er. Sirup er et bedre navn.

— Saa, det er samlingen i virksomhet.

Saadan er den, ja.

Klageren og hans lik.

Til det karolinske instituts anatomiske avdeling i Stockholm er der i de sidste fjorten dage fra Østerige og Rusland kommet mange breve, hvori avsenderen frembyr sin egen krop tilsalgs. Brevene har vakt megen forundring, men forklaringen er ganske liketil, fortæller „D. N". I et Wienerblad og rimeligvis ogsaa i en eller anden russisk avis stod der